

lemmer, der ligeledes beskikkes af socialministeren. Socialministeren beskikker endvidere en suppleant for hvert af de to medlemmer; suppleanterne har adgang til at overvære alle nævnets forhandlinger. Nævnet er berettiget til at tilkalde særlige sagkyndige, der uden stemmeret kan deltage i nævnets forhandlinger.

Nævnets afgørelse af spørgsmålet om ydelse af engangsydelse i henhold til § 2 og godtgørelse i henhold til §§ 3-5 kan af pågældende indbringes for et ankenævn bestående af en dommer som formand og 2 andre medlemmer, der alle beskikkes af socialministeren. Anke skal være indgivet senest 8 uger efter, at fordelingsnævnets afgørelse er meddelt pågældende. Fordelingsnævnets afgørelse af spørgsmålet om ydelse af hjælp i henhold til § 6 er endelig.

Inden nævnet afslutter sin virksomhed, foretager det iflg. § 12 en opgørelse over de i henhold til §§ 2, 3-5 og 6 udbetalte ydelser. Det herefter resterende beløb overføres til en *fond*, hvis midler skal anvendes fuldt ud til fordel for besættelseshærens ofre. De nærmere regler for fondens virksomhed fastsættes af socialministeren.

Loven trådte i kraft den 1. juli 1960.

Lovforslaget fik i folketinget — uanset de principielle betænkeligheder ved overenskomsten af 24. august 1959, som flere talere gav udtryk for — en velvillig modtagelse. Forskellige spørgsmål ønskedes dog drøftet i det udvalg, der skulle behandle sagen.

Udvalgsarbejdet resulterede i en række ændringsforslag, der alle var stillet af socialministeren og tiltrådt af hele udvalget. Bl. a. foresloges det, at administrationsudgifterne skulle bæres af statskassen i stedet for at blive fradraget det beløb, som stod til rådighed til ydelse af hjælp i særlige tilfælde. Endvidere skal nævnes, at der i udvalget opnåedes enighed om en ændring af de i § 8 fastsatte værdighedsbetingelser og om, at personer, der har været eftersøgt eller underkastet frihedsberøvelse under betegnelsen „asociale“ eller lignende, ikke skal kunne opnå godtgørelse efter § 2, hvorimod et til § 4 stillet ændringsforslag ikke udelukker, at de i begrænset omfang vil kunne opnå fangetidsgodtgørelse. Hvad fangetidsgodtgørelsen angår foreslog man lovforslagets regler ændret noget, så at denne godtgørelse forøges med en vis procent, når deportationen har strakt sig over et længere tidsrum.

Ved 2. behandling vedtoges ændringsforslagene, hvoraf kun de